

PROBA REFERENDUMULUI

de Liviu Cangeopol

Am certitudinea că nu mulți dintre puținii mei cititori, ca să nu pomenesc de cei ai altora, își mai amintesc cum, la doar câteva săptămâni de la numirea sa în rolul de premier eliberator, Victor Ciorbea a emis o ordonanță guvernamentală prin care erau slăbite chingile bancrutei frauduloase. În urma garagaței făcute de ceea ce ne-am obișnuit să numim opinie publică (de fapt, o complexă diversiune controlată de rețeaua securistă care conducea și pe atunci patria democrată), d-l Ciorbea a revenit cu scuza că nu este economist, ordonanța a fost anulată în trombă, dar în fereastra celor două zile se spune că multe fărădelegi s-au derulat. Una dintre ele privea lichidarea unei afaceri nu întru totul curate a celebrului ofițer securist îmbrăcat în uniformă liberală, Viorel Cataramă.

Privind la forfota inconsecventă care a invadat România ultimelor săptămâni, am senzația că experimentul Ciorbea a fost extins la dimensiunea unei luni, cu rezultate încă și mai spectaculoase. Aflăm cu disimulată stupeoare că ministrul Justiției, Tudor Chiuariu (alt liberal la patru ace), l-a eliberat din funcție pe procurorul DNA Doru Tuluș, care se ocupa de instrumentarea majorității dosarelor de corupție ale politicienilor. Unul din clienții mai răsăriți ai procurorului Tuluș era însuși Dan Voiculescu, liderul plătitor al PC, șeful comisiei parlamentare care i-a depistat lui Traian Băsescu în regim de abuz 19 vini de încălcare a Constituției, ceea ce a dus, în final, la suspendarea acestuia din funcția de președinte al patriei îndurerate.

Îndepărtarea procurorului a iscat reacții și luări de atitudine potrivnice. Cristian Danileț, consilier al ministrului de resort, a declarat, înainte de a demisiona: *“În cazul Ministerului e o chestie doar de imagine, ca să arate că face schimbări. În ce privește justiția per ansamblu, cred că gestul ministrului este unul periculos, de control al activității procurorilor, care trebuie să fie independenți.”* După îndepărtarea Monică Macovei prin lovitură parlamentară, din Ministerul Justiției au plecat, ca semn al prudenței și dezgustului, o seamă de procurori, judecători și secretari de stat.

Îngrijorări privind răpunerea justiției, și așa anemică, strâmbă și îmbotnițată, au venit și din direcția Comisiei Europene. Friso Roscam Abbing, purtătorul de cuvânt al comisarului pentru Justiție, Franco Frattini, a declarat în cadrul unei emisiuni a BBC: *“Ce este deosebit de important este ca acest extrem de necesar proces de reformă a justiției și luptă împotriva corupției, care afectează România atât la nivel mediu, cât și la nivel înalt, să nu fie obstructionat, să nu apară ingerințe prin schimbări, revocări sau numiri.”* În fond, despre asta este vorba: balaurul corupției la nivel înalt se zbate în fața încercărilor eșuate ale președintelui suspendat de a-l răpune.

Coaliția insurgenților nu operează numai la nivel de personal alungat ori doar intimidat, ci și la partea teoretică a masacrării actului de justiție. După ce au molfăit-o lungi ere glaciare care au durat mai bine de opt luni fără să-i dea de capăt, parlamentarii au definitivat în mare viteză legea privind înființarea Agenției Naționale de Integritate. Potrivit observatorilor, proiectul a suferit o serie de modificări, care l-au “dilat”, pe ici, pe colo, ăn punctele care-l supăra mai tare pe corupți. Una din aceste rectificări stipulează ca sumele ce nu pot fi justificate de demnitar pe durata mandatului să fie mai mari decât se prevăzuse. În forma inițială, dacă între averea de început și cea declarată la finalul mandatului s-ar fi constatat o diferență ce nu putea fi justificată mai mare de 2%, demnitarul era luat la întrebări. În forma îmbunătățită, procentul a ajuns la... 10%.

În fața acestei evoluții spectaculoase, ești tentat să te întrebi: ce s-a urmărit? Să plănuiască grijulii noștri parlamentari o nouă, nejustificată mărire a propriilor salarii? Dacă un demnitar nu are dreptul să participe direct la viața economică a țării pe durata mandatului său politic, ce sursă de venituri nejustificate i-ar putea umfla conturile, alta decât una lăsată în afara legii? Deturnare de fonduri, mită, înlesnirea unor proiecte dubioase, licitații trucate, trafic de influență – nu reprezintă acestea tot atâtea infracțiuni? Veniturile nejustificate ale oricărui cetățean, cu atât mai mult ale oricărui demnitar, ar trebui să fie zero, deoarece însuși termenul “nejustificat”... justifică prezumția de ilegalitate.

Judecând după zecile de mii de poporeni adunați să-l vadă pe președintele vexat pe la diferitele mitinguri organizate în teritoriu, repunerea lui Traian Băsescu în drepturi prezidențiale e o certitudine care face ca următorul pas al analizei să fie constituit de ce va face el după încetarea stării de suspendare. În urmă cu două săptămâni, președintele învoit a mobilizat masele cu îndemnul de a-i arunca pe parlamentarii cei răi peste balustradă, cu ocazia alegerilor din 2008. Câteva zile mai târziu, pentru a aplana sinceritatea metaforei, Traian Băsescu a lansat o chemare pentru recuperarea

unora dintre cei 322 care au votat în defavoarea lui. Altfel zis, morbul împăciuielii și-a dat mâna cu fobia politicianistă cu chip balcanic.

În lipsa traiului îndestulat, orice popor nu vrea să vadă decât sânge curgând râu. S-a spus adesea că Traian Băsescu este un tip răzbunător, însetat de tras palme peste cap atât adversarului neascultător, cât și partenerului incomod. La drept vorbind, situația de azi se datorează în mare parte calității de președinte-jucător. Acum, din două una: ori totul n-a fost decât o mascaradă de perpetuat îmbrobodirea democrată, ori Traian Băsescu, văzând pisica trimiterii acasă (cu tot ce se subînțelege din asta: întrebări prin puzderii de anchete penale, ba cu flota, ba cu revoluția, ba cu vila de protocol, ba cu fratele afacerist și mânuielele clanului Udrea etc), a hotărât să cadă la pace cu propriile-i porniri, dușmani și aliați.

Exprimarea verbală a voinței de balustrare a parlamentarilor coaliției negative denotă atât abandonarea planului alegerilor anticipate, cât și a legitimei porniri de dizolvare a coruptului for legislativ. Din îngrășământul pus la dispoziție de clasa politică a țării, câteva întrebări răsar organic: Dacă Traian Băsescu n-a fost în stare, ce pretenții să fi avut de la Emil Constantinescu? Cine va reuși unde cei doi au cunoscut eșecul în lupta cu monstrul post-comunist? Agresivul impostor C.V. Tudor? Imundul securist Dan Voiculescu? Ilustrul cretinoid Mircea Geoană? Care ar fi soluția: aducerea colonelului Radu Duda pe tronul monarhic? Reactivarea țărăniștilor?

Indiferent de rezultate, referendumul din 19 Mai poate lesne să devină lespedeza lăsată definitiv peste speranțele eliberării de sub jugul neo-securist. Poporul va răsufla ușurat că scandalul s-a terminat fără să denatureze în război civil. Oricum, se putea și mai rău (cu mai binele avem probleme). Ani de prosperitate, liniște și concordie se vor arăta la orizontul patriei. Dacă nu pentru toți, atunci măcar pentru cei aflați în prima linie a ostilităților. După risipa de energie, inteligență și bune intenții, o merită cu prisosință.

Nr.187/Mai 07